

Arrest

nr. 134 206 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 juli 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. VAN DER MAELEN en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 januari 2014 diende verzoeker in functie van K.V.D., een vrouw met de Belgische nationaliteit, een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. Verzoeker en K.V.D. legden op 25 maart 2014 voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Aalst een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 25 juli 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoeker op 1 september 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 30.01.2014 werd ingediend door:

Naam: [Z.]

Voorna(a)m(en): [I.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat: ‘hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.’

Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werd een deeltijdsarbeidscontract van onbepaalde duur van ‘Kruidvat BVBA’ voorgelegd, alsook de bijhorende loonfiches van de maanden januari 2014, februari 2014 en maart 2014. Verder wordt er ook nog een controlekaart voorgelegd voor de deeltijdse werker (= formulier C3-deeltijds van de RVA).

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de referentiepersoon gemiddeld € 897,44 per maand verdient. Gezien het document van de RVA heeft de Belgische kennelijk in maart een extra bedrag gekregen dat als ‘inkomensgarantie-uitkering’ omschreven wordt. Uit het document van de RVA kan echter niet worden afgeleid of dit een eenmalige bijpassing was of dit een bedrag is dat elke maand wordt bijgepast en ter waarde van hoeveel. Daardoor beschikken we eigenlijk niet over afdoende informatie om te kunnen vaststellen dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig is.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de rechten van verdediging, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet

van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende en niet op correcte wijze is gemotiveerd.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat er voldoende redenen voorhanden zijn om de aflevering van het bevel tot het verlaten van het grondgebied te verantwoorden.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt volgend element om de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker af te wijzen en aan hem een bevel tot het verlaten van het grondgebied te betekenen :

- Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14 § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.*
- Ter staving van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon werd een deeltijdscontract van onbepaalde duur van ‘ Kruidvat bvba’ voorgelegd alsook de bijhorende loonfiches van d[e] maanden januari 2014, februari 2014 en maart 2014. Verder wordt er ook nog een controlekaart voorgelegd voor de deeltijdse werker = formulier C3 deeltijds van de RVA.*

Uit de voorgelegde loonfiches blijkt dat de referentiepersoon gemiddeld 897.44 per maand verdient. Gezien het document van de RVA heeft de Belgische kennelijk in maart een extra bedrag gekregen dat als ‘inkomstengarantie-uitkering’ omschreven wordt. Uit het document van de RVA kan echter niet worden afgeleid of dit een eenmalige bijpassing was of dit een bedrag is dat elke maand wordt bijgepast en ter waarde van hoeveel. Daardoor beschikken we eigenlijk niet over afdoende informatie om te kunnen vaststellen dat het inkomen van de Belgische referentiepersoon stabiel, toereikend en regelmatig is.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bij haar motivering substantieel in gebreke gebleven: haar beslissing is ondermaats en foutief gemotiveerd.

De Dienst Vreemdelingenzaken gaat volledig voorbij aan volgende feiten

- Dat de Belgische referentiepersoon wel degelijk maandelijkse bijpassingen ontving. Zo ontving ze in januari 2014 €400.14, februari 2014 € 400.97 en maart 2014 € 418.40 .zodat ze over volgend maandelijks inkomen beschikte ; voor januari 2014 € 1306.97, februari 2014 € 1279.33 en maart 2014.€ 1326.61*

Dus op het ogenblik van het indienen van de aanvraag kon wel degelijk uit de gevoegde documenten worden afgeleid dat zij over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikte.

Op heden is dit nog steeds het geval; zo ontving Mevrouw [V. D.] volgende inkomsten Van Kruidvat BVBA : mei 2014 € 1268.06, juni 2014 € 910.01 en juli 2014 € 932.87.ze ontving van abvv voor dezelfde maanden respectievelijk € 361.11, € 433.80 en € 482.44 waardoor ze over volgende maandelijks inkomen beschikte. Voor mei 2014 € 1629.17 voor juni 2014 € 1343.81. en voor juli 2014 € 1415.31. Ook op heden beschikt zij over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

- Naast de inkomsten van mevrouw [V.D.], wettelijk samenwo[...]ne[n]de partner van verzoekende partij, dient gewezen te worden op het feit dat ook verzoekende partij zelf reeds in België een job had gevonden en inkomsten genereerde. In bijlage worden de overeenkomsten via interim gevoegd.*

Hij voegt ook een loonfiche toe om aan te tonen dat hij tijdens zijn eerste weken reeds een bedrag ad € 1019,50 netto ontving voor 13 gewerkte dagen.

Een gemiddelde maand van 20 werkdagen zou dus een gemiddeld maandloon van € 1568.46 opleveren. Doch de beslissing van de Dienst Vreemdelingen en het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.07.2014 brachten abrupt een einde aan deze werkbetrekking. Zijn werkgever was enorm tevreden over zijn inzet en beloofde hem onmiddellijk een nieuwe tewerkstelling van zodra hij beschikt over de nodige documenten.

De Dienst Vreemdelingenzaken blijft dan ook zwaar in gebreke in onderhavig dossier. Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat het gezin van verzoekende partij beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Klaarblijkelijk acht men het zelfs niet nodig dit alles na te gaan.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.”

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft van oordeel te zijn dat de motivering van de bestreden beslissingen foutief is voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt in wezen dat verweerder geen rekening heeft gehouden met de maandelijkse bijpassingen die zijn partner van het ABVV ontvangt en met zijn eigen inkomsten. De Raad dient evenwel vast te stellen dat verzoeker bij zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weliswaar “*een controlekaart voor de deeltijdse werknemer die een inkomensgarantie-uitkering ontvangt*” met betrekking tot één maand (de maand maart 2014) voegde, maar dat uit dit document niet blijkt dat verzoekers partner maandelijkse bijpassingen ontvangt en dit document evenmin toelaat het bedrag van deze bijpassingen vast te stellen. Verder moet worden opgemerkt dat verzoeker ook geen informatie aanbracht waaruit blijkt dat hij eigen inkomsten had. Hij legde enkel twee documenten neer die aantonen dat hij interimkantoren contacteerde en dat hij de bedoeling had om in de toekomst een arbeidsovereenkomst voor uitzendarbeid of tijdelijke arbeid af te sluiten. Uit deze stukken kon echter niet worden afgeleid dat verzoeker inkomsten heeft die mee in aanmerking kunnen worden genomen om aan te tonen dat zijn partner over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt in de zin van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert bij zijn verzoekschrift tal van nieuwe bewijsstukken. De Raad moet in dit verband benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissingen geen rekening houden met de documenten die verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift maar die hij niet neerlegde ter onderbouwing van zijn verblijfsaanvraag. Deze stukken kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting bijgevolg niet aan dat verweerder enig dienstig stuk dat werd overgemaakt ter onderbouwing van zijn verblijfsaanvraag onterecht buiten beschouwing heeft gelaten of dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Ook moet worden opgemerkt dat het toekomt aan de vreemdeling die verblijfsrechtelijke aanspraken laat gelden om deze aanspraken met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen en dat het niet de taak is van verweerder om eventuele lacunes in de bewijsvoering op te vangen of om in de plaats van de aanvrager de vereiste overtuigingsstukken te verzamelen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt dus niet.

3.1.2.3. Voorts dient te worden geduïd dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Zijn betoog luidt als volgt:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl de Dienst Vreemdelingenzaken zich nooit geïnformeerd heeft naar de arbeidssituatie en inkomsten van verzoekende partij en tóch beslist heeft een weigeringsbeslissing met bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker te betekenen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft zijn aanvraag echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert.

Het afgeleverde bevel tot het verlaten van het grondgebied dient dan ook te worden vernietigd om de volgende redenen:

Het redelijkheids- en voorzorgsbeginsel verplicht de overheid bij het nemen van beslissingen de nodige terughoudendheid aan de dag te leggen.

Op geen enkel ogenblik heeft de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij of zijn partner op de hoogte gebracht van de reden waarom zij de stukken aangaande de inkomsten van Mevrouw [V. D.] onduidelijk / onvoldoende achtten. Evenmin is hen gevraagd naar de werksituatie van verzoekende partij en zijn inkomsten, noch naar de maandelijkse kosten die de het gezin draagt.

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken het dossier enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot een weigering van de aanvraag gezinshereniging en de aflevering van een bevel tot het verlaten van het grondgebied in hoofde van verzoeker zijn besloten, nu blijkt dat deze zelf beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verzoekende partij voldoet aldus aan de noodzakelijke voorwaarden om een gezinshereniging aan te gaan met zijn partner.

Tóch meent de Dienst Vreemdelingenzaken hem dit verder verblijf in België te moeten weigeren.

De weigering heeft enorm verregaande gevolgen daar verzoekende partij zijn tewerkstelling heeft moeten beëindigen. Doch zijn werkgever maakte hem de belofte dat hij daar opnieuw onmiddellijk terecht kan van zodra verzoekende partij over de nodige documenten beschikt.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist onvoldoende gefundeerd tot de weigering van de aanvraag gezinshereniging en de aflevering van het bevel om het grondgebied te verlaten zonder rekening te houden met de hierboven aangehaalde argumenten, hetgeen niet redelijk is.”

3.2.2. Met verwijzing naar de bespreking van het vorige middel moet worden herhaald dat het aan de vreemdeling is die meent dat hij een recht op verblijf kan laten gelden om aan te tonen dat zijn aanspraken enige grond hebben en dat verzoeker op dit punt in gebreke is gebleven. Hij kan dan ook niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden door enkel de stukken die hij zelf nuttig achtte en ter beschikking stelde bij het nemen van de bestreden beslissingen te betrekken.

Het gegeven dat hij door de afwijzing van zijn verblijfsaanvraag diende af te zien van een tewerkstelling in het Rijk laat evenmin toe te concluderen dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden. Verweerder vermag immers enkel een verblijfsaanvraag in te willigen indien vaststaat dat aan de wettelijke vereisten hiertoe is voldaan, hetgeen niet werd aangetoond door verzoeker. Het loutere feit dat de bestreden beslissingen bepaalde gevolgen hebben voor de beroepsloopbaan van verzoeker laat op zich verweerder niet toe af te wijken van de door de wetgever gestelde vereisten.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK